

הנהג לא קפץ החוצה

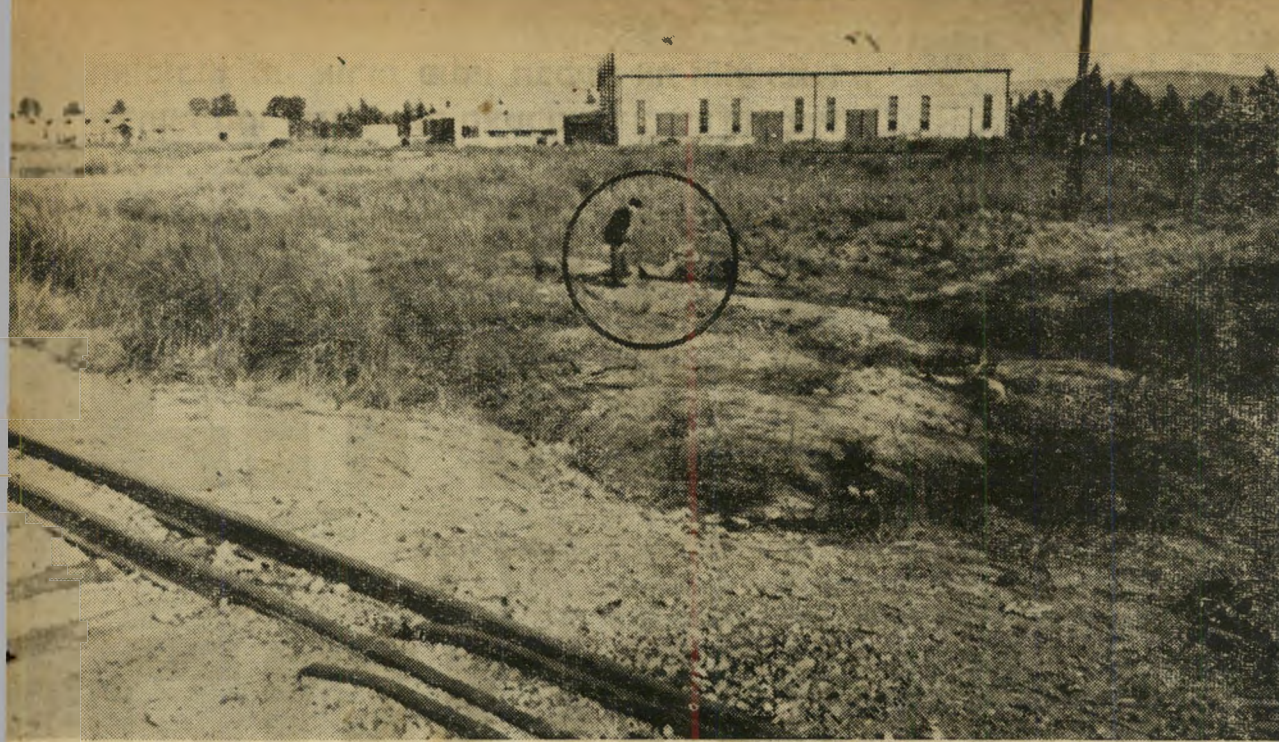
קביצת נהגי אגד לבושים מדי חאקי נכנסו לתחנת המשטרה בחיפה. אתם באה גם אשה נמוכה, בהירת שיערה בלה טילו קרבה אל הסמל התורן, בקשה רשות להתראות עם בעלה, דב.

חלפו חמש עשרה דקות. הסמל שב והורף, ביקש מבלה טילו להיכנס לחדר הפיזי. שם חיכה לה דב, גבר שרידי וגמוך קומה, בעל פנים ישרות, הוא נראה שבור ורצוצץ.

בלה קרבה אליו: "מה קרה?"
"אסון גדול, בלה, אסון גדול, הרבה הרגום. הרבה פצועים."
"אתה בריא ושלם?"

"אני חושב שכן, רק כל גופי כואב, כאילו היכה אותי מישהו במקל."
"כיצד קרה הדבר, דב?"
"אינני יודע. הרכבת הופיעה פתאום, כאילו

לו צצה מתחת לאדמה. הרגשתי חבטה והאוטובוס עף לתוך השקע, אשר מתחת לסוללה. משך שנייה אחת היה הכל שקט. אחר כך שמעתי צעקות. נדמה לי שגם אני

מקום האסון: כתב העולם הזה (במעגל) מתבונן במצבה היחידה — הדלת האחורית של צפונית מזרחית להצטלבות, לאחר שהאוטובוס המרוסק נגרו למוטק סמוך של אגד. מסביב לדלת רסיסי זכוכית וכתמי דם קרוש. העדים מספרים כי כאשר רץ אחד האנשים למחסנים (ברקע) כדי להשמר להרשות לו להיכנס, נכנע רק לאחר וזיכור חריף. גם המשטרה טיבה תחילה להטיע את הפצועים במכוניתה לבית החולים.

שלו (אגד שכרה לו את אחד מטובי עורכי הדין של חיפה, יעקב סלומון).

האשמות מנוגדות

חקירת האסון היתה קפדנית ומפורטת. המודיעין והרפואה סטרוטוריים של המשטרה בילו במקום את כל היום, ערכו מדידות,

צעקתי. נסיתי לפתוח את הדלת. שנמצאה בדוק מעלי. זה היה קשה מאד. אחר כך בא מישו ועזר לי לצאת.

איפה הנהג?

"דב, עתוניה הערב כתבו שאתה לקחת את התיק שלך וקפצת החוצה דרך הדלת השמאלית וברחת."

"הם כתבו כך? זה לא נכון. לא היתה שם כל דלת שמאלית. ואפילו אם היתה לאוטובוס דלת שמאלית, זה לא היה עוזר לי: האוטובוס היה מוטל על צדו השמאלי. באמת ברחתי, אבל זה היה מאוחר יותר, בהתחלה ישבתי על הדרך וחיכיתי שהמש"ט תרבה תבוא לקחת אותי. אחר כך ראיתי את חושבי המעברה רצים אלי וצועקים: "איפה הנהג? איפה הנהג?" ידעתי שאם אחד מהם יטיל בי אבן, או יכה אותי, יתנסלו עלי כל האחרים ויהרגו אותי. רצת לעבר הכביש הראשי, תפסתי טרמפ לחרפה והתייצבתי במשטרה."

"ומה יקרה עכשיו, דב?"
"אינני יודע. הם יחקרו. אל תדאגי לי. לכי הביתה, אל הילדים, וחכי בסבלנות. מה שלום הילדים?"
"הם בסדר."

מאוחר יותר, בבית הקטן בקריית מוצקין, בו התג ריה משפחת טילו 17 שנה, נזכרה בל: "הוא היה שקט מאד. זה נראה לי מזוהר."

בלה הכירה היטב את מקובי האסון: ערב אחד חזר דב הביתה, זוהר מאושר, נשק לה והכריז בגאווה: "הערב ראה איזה כעל יש לך!" משפחת טילו הוזמנה לבוא למערכת קורדאני, להיות אורחי כבוד בחתונתו של עולה מתורכיה.

"דב הכיר כל אדם במעברה. בשעת הנסיעה סיפרו לו רבים את תולדות חייהם. הוא ידע מי עומד להתחתן, מי עומד להתגרש, מי מצא עבודה ומי פטר מעבודתו. הוא לא הניח לא ש מאנשי המעברה להישאר בחוץ ולחכות לאוטובוס אחר בנשם, או בחמסין. הם חיבבו אותו באמת ובתמים. ועכשיו... איזה אסון!"

שיחה דרך האשנכ

בלה חששה תמיד מפני תאונות דרכים. היא היתה קוראת ברעד את הידיעות על תאונות, שהופיעו בעתונות, אומרת לדב: "נהג כזה רות!" ודב היה עונה: "מה את חושבת? מובן מאליו שאהיה זהיר. אינני רוצה שאת תהיי אלמנה ושהילדים שלנו יהיו יתומים. חוץ מזה, אני אוהב את ה"חיים".

דב היה בר-מול. הוא שרת במלחמת העצמאות כנהג של משוריין בגליל ובנגב. "הוא היה מביא את הלוחמים עד לקווי החזית", סיפר אחיו של דב, חיים, שבא להרגיע את בלה, שעה שבעלה נחקר בכלא גלילי.

חיים ראה את דב רק פעם, כאשר הביא לו מזון ובגדים נקיים לכלא. הם פגשו לך קה אחת משני עברי האשנכ, אשר בשער הכלא. דב עדיין לא ראה את עורך הדין

13 שנה שירת דב טילו באגד, אליה נכנס כחבר, לאחר שמכר את מכונית המשא שלו. הוא השתקע לפני 17 שנה בבית קטן בקריית מוצקין, אהב לטפל בגינה, לעבוד בשעות הפנאי במשק העזר. הוא עבד יום יום משעה 04.30 בבוקר עד שעת לילה מאוחרת, היה ידוע כנהג זהיר.

המשפחה מוחכה לתוצאות חקירת האסון. בלה טילו, אשתו של דב (ימין), עוסקת בעבודות הבית יחד עם רחל (14), שילה (12) ועדי (6). בלה עלתה לארץ מפולניה, וברדתה מן האניה פגשה בדב, שעבד אז במלחיה עם מכונית המשא שלו. בדירתם היתה המרווחת ישרה גט ספריה גדולה, הכוללת ספרי עיון וספריות יפה גם יחד, התופסת מקום נכבד בחדר האורחים.

חברים בעבודה: באלבוס המשפחתי של דב טילו (ימין) נמצאים תצלומים רבים מעבודתו בהונה. בצבא ובאגד. המספר הגדול של חבריו, המנסים להתראות אתו בכלא, מבקרים בביתו, מטלפנים למשרדו, מוכיח את אמיתות טענתה של אשתו כי הוא היה תמיד חבר טוב ונאמן ואהוב על חבריו.

אספו עדויות. ג. משרד התחבורה בקריה פתח בפעולות נמרצות כבר למחרת האסון הופיעו בעתונות גילויי דעות רשמי של משרד התחבורה: מ' אחר שהתנועה בדרך שבין מעברת קורדאני ב' והכביש הראשי מועט ביותר, לא היה כל צורך במתכונת ובאתר, שיעצור את ה' תחבורה בעבור הרכבת. זה חורג מגבולות התקציב של רכבת ישראל.

יוסף בן משה, קצין יחסיה ציבור של אגד מיהר להשיב לגילוי הדעת בהצהרה מ' שלו: "75 אוטובוסים של אגד נוסעים מ' מעברת קורדאני ואלה משך היום, מבלי להזכיר כל-ירכב אורחיים וצבאיים שונים, שעוברים במקום. אם זוהי תועה מועטת, איני יודע למה אפשר לקרוא בשם תחבורה גדולה בדרך צדדית כזאת."